

ΣΑΛΠΙΣΜΑ

Segui il tuo corso,
e lascia dir le genti!

για την προλεταριακή
ταξική αυτονομία!

Φυλλάδιο των
Συντρόφων Διεθνιστών
No. 3 Άνοιξη 2015

Ενάντια στον καπιταλιστικό πόλεμο σε κάθε μορφή εθνικισμού ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΑΞΕΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Η φετινή Πρωτομαγιά πέφτει κοντά στην 70ή επέτειο από το τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Στις 8 Μαΐου 1945 στη Δυτική Ευρώπη και στις 9 Μαΐου στην Ανατολική πραγματοποιήθηκαν χαρμόσυνες εορταστικές εκδηλώσεις στις οποίες συμμετείχαν όσοι επέζησαν από αυτό το μακελειό που κράτησε έξι χρόνια και στοίχισε τη ζωή σε 100 εκατομμύρια ανθρώπους παγκοσμί-

Το αποτέλεσμα της μεταψυχροπολεμικής εποχής δεν ήταν η νίκη της «δημοκρατίας», όπως ισχυρίζονταν αρχικώς οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, αλλά η αύξηση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που σπαράσσουν πολλές χώρες ανά τον κόσμο.

ως. Παρά το γεγονός ότι από την περίοδο 1939-1945 δεν έχει υπάρξει γενικευμένη ανάφλεξη της ίδιας κλίμακας, εντούτοις από τότε μέχρι σήμερα ο κόσμος δεν έχει ζήσει έκτοτε ούτε μια ειρηνική στιγμή.¹ Κατά την περίοδο της μεταπολεμικής οικονομικής άνθησης, ο ανταγωνισμός των δύο ιμπεριαλιστικών υπερδυνάμεων, που αναδείχθηκαν νικητές του πολέμου, πήρε την μορφή της διεξαγωγής μεταξύ τους πολεμικών αναμετρήσεων δια αντιπροσώπων, όπως στην Κορέα, το Βιετνάμ, την Αγκόλα κ.ά., δίχως αυτός να μετατραπεί σε

έναν νέο παγκόσμιο πόλεμο. Ακόμη και η κρίση των πυραύλων της Κούβας (1962) δεν βρήκε καμία πλευρά έτοιμη να βυθίσει την ανθρωπότητα στην καταστροφή. Ωστόσο, τότε βρισκόμασταν ακόμη στην περίοδο της μεταπολεμικής άνθησης.

Σήμερα η κατάσταση έχει αλλάξει. Το τέλος της μεταπολεμικής άνθησης, το 1973, έκανε φανερή την επιστροφή της περιοδικής κρίσης του καπιταλισμού. Το γεγονός αυτό είχε ως αποτέλεσμα την εκδήλωση αυξανόμενων εντάσεων και την περαιτέρω όξυνση της κούρσας των εξοπλισμών τη δεκαετία του 1980. Αυτό οδήγησε στην οικονομική κατάρρευση της ΕΣΣΔ, που δαπανούσε το 25% του ΑΕΠ της στη συντήρηση μιας κούρσας εξοπλισμών που δεν μπορούσε να αντέξει. Η κατάρρευση αυτή δεν σηματοδότησε ασφαλώς το «τέλος της ιστορίας» - γιατί η «ιστορία» δεν σταματάει ποτέ - αλλά τις απαρχές της αμερικανικής ύβρεως. Οι πόλεμοι που εξαπέλυσε μονομερώς η ίδια, και με την βοήθεια των συμμάχων της, στη Μέση Ανατολή ως εκδήλωση της αλαζονείας της δρέπουν σήμερα τους καρπούς τους στις ολοένα πιο βάνουσες και πιο σκληρές συγκρούσεις που εξαπλώνονται ανά τον κόσμο, από τη Συρία και το Ιράκ μέχρι τη Λιβύη και την Υεμένη, καθώς και σε μεγάλο μέρος της Αφρικής βορείως του Κονγκό. Η κατάσταση επιδεινώθηκε μετά την κατάρρευση των παγκόσμιων χρηματοπιστωτικών αγορών το 2008 και τις επακόλουθες πολιτικές λιτότητας που επιβλήθηκαν

στους λαούς ανά τον κόσμο· γεγονός το οποίο, με τη σειρά του, προκάλεσε την εκδήλωση κινημάτων κατά της λιτότητας, τα οποία κορυφώθηκαν με την Αραβική Άνοιξη το 2011. Το αποτέλεσμα της μεταψυχροπολεμικής εποχής δεν ήταν η νίκη της «δημοκρατίας», όπως ισχυρίζονταν αρχικώς οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, αλλά η αύξηση των ιμπεριαλιστικών

Ο καπιταλισμός έχει μεν διαμορφώσει τη δυνατότητα για τη δημιουργία ενός κόσμου αφθονίας, εξακολουθεί όμως να προξενεί τη δυστυχία σε εκατομμύρια, αν όχι δισεκατομμύρια, ανθρώπους. Η βασική αιτία εδράζεται στους νόμους της καπιταλιστικής παραγωγής.

ανταγωνισμών που σπαράσσουν πολλές από αυτές τις χώρες. Εκατομμύρια άνθρωποι που σ' αυτούς τους πολέμους δεν θέλησαν να πάρουν το μέρος κανενός εκδιώχθηκαν από τις εστίες τους, τραυματίστηκαν, έπεσαν θύματα βιασμού ή οι θάνατοί τους θεωρήθηκαν ως «παράπλευρες απώλειες».

Οι κυρίαρχες τάξεις ανά τον κόσμο καμώνονται πως αποδοκιμάζουν ηθικά τις εχθροπραξίες (όταν φυσικά σε αυτές εμπλέκονται άλλοι κρατούντες), ενώ για πολλές από αυτές ισχυρίζονται ότι πρόκειται για «ειρηνευτικές

Συνέχεια στη σελίδα 2

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ

Το 1845, ο Μαρξ και ο Ένγκελς έγραφαν ότι: «Η μεγάλη βιομηχανία παγκοσμιοποίησε τον ανταγωνισμό [...] καθιέρωσε τα μέσα επικοινωνίας και τη σύγχρονη παγκόσμια αγορά, υπόταξε το εμπόριο, μετέτρεψε όλο το κεφάλαιο σε βιομηχανικό κεφάλαιο, και έτσι γέννησε τη γρήγορη κυκλοφορία (ανάπτυξη του χρηματιστικού συστήματος) και τη συγκεντροποίηση των κεφαλαίων. Με τον καθολικό ανταγωνισμό αυτή ανάγκασε όλα τα άτομα να εντείνουν στο έπακρο την ενεργητικότητά τους. Όσο ήταν δυνατό αυτή κατέστρεψε την ιδεολογία, τη θρησκεία, την ηθική, κτλ. και όταν δεν μπορούσε να το κάνει αυτό τις μετέτρεπε σε χειρολισσάτο

πέμα. Αυτή γέννησε για πρώτη φορά την παγκόσμια ιστορία, μια που έκανε όλα τα πολιτισμένα έθνη, και κάθε άτομο μέσα σ' αυτά, να εξαρτιέται, για την ικανοποίηση των αναγκών του, από ολόκληρο τον κόσμο, καταστρέφοντας έτσι την μέχρι τότε αποκλειστικότητα των ξεχωριστών εθνών. Υπέταξε τις φυσικές επιστήμες στο κεφάλαιο και αφαίρεσε από τον καταμερισμό της εργασίας και την τελευταία του εξωτερική όψη σαν φυσικού φαινομένου. Κατέστρεψε κάθε φυσικό στοιχείο γενικά, στο βαθμό που αυτό ήταν δυνατό, μέσα στην εργασία και διέλυσε όλες τις φυσικές σχέσεις για να τις κάνει χρηματικές σχέσεις. Στη θέση των φυσικά αναπτυσσόμενων πόλεων, δημιούργησε τις σύγχρονες μεγά-

λες βιομηχανικές πόλεις, που ξεπήδησαν από τη μια μέρα στην άλλη».¹

Γι' αυτό, γράφουν ακόμα ο Μαρξ και ο Ένγκελς, η μεγάλη βιομηχανία «δημιούργησε παντού τις ίδιες σχέσεις μεταξύ των τάξεων της κοινωνίας και με αυτόν τον τρόπο κατέστρεψε την ιδιαίτερη ατομικότητα των μεμονωμένων εθνών».²

Τρία χρόνια μετά, αναφερόμενοι στον ρόλο της αστικής τάξης στην ιστορία, επισημαίνουν τα εξής:

«Η ανάγκη για μια διαρκώς επεκτεινόμενη διάθεση των προϊόντων της κунηγά την αστική τάξη σε όλη την υφήλιο. Πρέπει να φωλιάσει παντού, να

Συνέχεια στη σελίδα 3

Κυκλοφορεί «Το Ένζυμο» No 4- Περιοδικό των Συντρόφων Διεθνιστών

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΑΞΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Συνέχεια από τη σελίδα 1

επιχειρήσεις». Στην καλύτερη περίπτωση αυτές μπορεί να καταλήξουν σε κάποια εκεχειρία, αλλά οι πόλεμοι καλά κρατούν και αυξάνονται σε αριθμό. Κάθε χρόνο πληθθαίνουν σε όλο τον κόσμο τα μέρη από τα οποία άνθρωποι εγκαταλείπουν τις εστίες τους. Και ποια είναι η τύχη που τους περι-

Τα καπιταλιστικά κράτη δεν έχουν καμία πραγματική λύση για αυτή την κρίση, αλλά ωστόσο την αντιμετωπίζουν με συνέπεια κλιμακώνοντας παντού τον ταξικό πόλεμο εναντίον των εργαζομένων. Η κλιμάκωση αυτή προσλαμβάνει τόσο υλικές όσο και ιδεολογικές μορφές.

μένει; Παίρνουν μέρος σε πραγματικούς «Αγώνες Πείνας»², διασχίζουν ερήμους με στόχο να φθάσουν στις ακτές και στη συνέχεια εναποθέτουν τις αποταμιεύσεις και την ίδια τους τη ζωή σε δουλμπόρους και επιβιβάζονται σε βάρκες και σαπιόκαραβα στην προσπάθειά τους να φτάσουν στον «πλούσιο» (για κάποιους) βορρά. Το «έπαθλο» που περιμένει τους «νικητές» αυτών των «αγώνων» είναι μια χαμηλά αμειβόμενη, επισφαλής διαβίωση και οι ρατσιστικές επιθέσεις. Οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που ευθύνονται για τη δυστυχία όλων αυτών των ανθρώπων όχι μόνο δεν βάζουν τέλος στη λεηλασία και στον βομβαρδισμό των χωρών τους, αλλά επιπλέον κάνουν τη ζωή δυσκολότερη για όσους θελήσουν να φύγουν από αυτές με προορισμό τους τον βορρά.

Ποιος μπορεί να αμφιβάλλει ότι όλη η παραπάνω περιγραφή δεν είναι παρά η εικόνα ενός παγκόσμιου συστήματος που βρίσκεται σε κρίση; Ο καπιταλισμός έχει μεν διαμορφώσει τη δυνατότητα για ενός κόσμου αφθονίας, εξακολουθεί όμως να προξενεί τη δυστυχία σε εκατομμύρια, αν όχι δισεκατομμύρια, ανθρώπους. Η βασική αιτία εδράζεται στους νόμους της καπιταλιστικής παραγωγής. Οι ίδιοι νόμοι που διέπουν τον καπιταλισμό είναι εκείνοι που προκαλούν και τις κρίσεις του. Ο νόμος της πτωτικής τάσης του ποσοστού κέρδους ωθεί συνεχώς τον καπιταλισμό να αναπτύσσεται διαρκώς: διαφορετικά το σύστημα από την ίδια την φύση του είναι προορισμένο να σβήσει.³ Όταν το ποσοστό του κέρδους δεν είναι πλέον αρκετό για να ενθαρρύνει τις επενδύσεις η κρίση ξεκινά. Αυτό συνέβη πριν από τον Πρώτο και τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι πόλεμοι προκάλεσαν μαζική υποτίμηση του κεφαλαίου, η οποία επέτρεψε την επανεκκίνηση ενός νέου γύρου συσσώρευσης του κεφαλαίου. Η καταστροφή του κεφαλαίου κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου ήταν τόσο μεγάλη που προκάλεσε την μεγαλύτερη άνηση στην μεταπολεμική καπιταλιστική ιστορία. Όμως αυτή έλαβε τέλος στις αρχές του της δεκαετίας του '70. Από τότε έχουμε να κάνουμε με ένα σύστημα που βρίσκεται σε δεινή θέση και απεργάζεται διαρκώς τρόπους για να εξακολουθεί να λειτουργεί. Μέχρι στιγμής τα καπιταλιστικά κράτη τα έχουν καταφέρει να διατηρήσουν την κρίση υπό σχετικό έλεγχο. Η προσπάθειά τους αυτή κορυφώθηκε με τη μαζική διάσωση των τραπεζών οι οποίες είχαν καταρρεύσει λόγω του μύθου της δημιουργίας χρήματος από το τίποτα. Με τη διάσωσή τους το δημόσιο χρέος αυξήθηκε σε επίπεδα που είναι αδύνατο να μπορέσει ποτέ να αποπληρωθεί, αλλά από την άλλη μεριά οι δαπάνες για μισθούς και κοινωνική πρόνοια έχουν μειωθεί προκειμένου να τηρηθεί η χρηματοπιστωτική ορθοδοξία. Τα καπιταλιστικά κράτη δεν έχουν καμία πραγματική λύση για αυτή την κρίση, αλλά ωστόσο την αντιμετωπίζουν με συνέπεια κλιμακώνοντας παντού τον ταξικό πόλεμο εναντίον των εργαζομένων.

Η κλιμάκωση αυτή προσλαμβάνει τόσο υλικές όσο και ιδεολογικές μορφές. Από τη μια μεριά οι δαπάνες για την υγεία και την κοινωνική ασφάλιση έχουν μειωθεί και η μόνη εναλλακτική λύση

είναι δουλειές με χαμηλότερους μισθούς, συμβάσεις «μηδενικού ωραρίου»⁴ και χωρίς ασφαλιστική κάλυψη. Από την άλλη συνοδεύεται από την προπαγάνδα που εξαπολύουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης κατηγορώντας τους «ξένους» ότι αυτοί φταίνε, είτε πρόκειται για τους μετανάστες που «μας παίρνουν τις δουλειές» είτε για κάποια ξένη κυβέρνηση που με τα βρώμικα κόλπα της αποτελεί την αιτία του όλου προβλήματος. Παντού αρχίζουν να αναδεικνύονται κόμματα όπως το *Εθνικό Μέτωπο* στη Γαλλία, το *Κόμμα Ανεξαρτησίας* (UKIP) στο Ηνωμένο Βασίλειο, το *Jobbik* στην Ουγγαρία, η ιταλική *Δέγκα του Βορρά*, η *Εναλλακτική Λύση για τη Γερμανία* (AfD) και το κίνημα *Pegida* στη Γερμανία. Όλα τους προσπαθούν να επωφεληθούν από την οικονομική κρίση για να προωθήσουν την αντιδραστική τους ατζέντα. Αυτά τα ρατσιστικά και εθνικιστικά κόμματα στηρίζουν την δημαγωγία τους στον φόβο, ωστόσο αυτό δεν είναι τίποτα αν συγκριθούν με τα κυρίαρχα καπιταλιστικά κόμματα, τόσο της δεξιάς όσο και της αριστεράς που τον χρησιμοποιούν για να αποσπάσουν την προσοχή μας από την πραγματική αιτία της δυστυχίας μας, δηλαδή την καπιταλιστική κρίση. Ο δικός τους εθνικισμός είναι πιο επικίνδυνος γιατί παρέχει την δικαιολογία για την συμμετοχή σε ιμπεριαλιστικούς πολέμους και επεμβάσεις. Στην Ουκρανία οι λαϊκές μάζες είναι θύματα δύο αντιδραστικών μερίδων που ενεργούν ως αντιπρόσωποι έξωθεν δυνάμεων. Η φιλοαμερικανική και φιλοευρωπαϊκή κυβέρνηση του Κιέβου επικαλείται την παράδοση ενός πραγματικού μακελάρη όπως ο Στεπάν Μπαντέρα⁵ και του «αγώνα για την εθνική ανεξαρτησία». Στην Ανατολική Ουκρανία η εθνικιστική προπαγάνδα ενάντια των «φασιστών» του Κιέβου επικαλείται τον «αντιφασιστικό» αγώνα κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ο ίδιος ο

Η ανθρωπότητα πλησιάζει προς ένα αποφασιστικό σταυροδρόμι. Ή θα ακολουθήσουμε τη λογική του καπιταλισμού προς την κατεύθυνση όλο και περισσότερων εχθροπραξιών και της οικολογικής καταστροφικής υπερεκμετάλλευσης του πλανήτη ή θα προχωρήσουμε προς την ανασύσταση της κοινωνίας εκ νέου, με βάση την κοινοκτημοσύνη των πόρων του πλανήτη.

Πούτιν αναμένεται να απευθύνει χαιρετισμό στην παρέλαση που θα πραγματοποιηθεί στη Μόσχα στις 9 Μαΐου, προς τιμήν της επετείου της Νίκης στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο (ή τον Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο, όπως ονομάστηκε επί Στάλιν). Μέχρι στιγμής κανένας εκ των μεγάλων ηγετών της Δύσης δεν έχει εκδηλώσει ενδιαφέρον να παρευρεθεί στον εορτασμό.

Η παγκόσμια καπιταλιστική οικονομική κρίση έχει αυξήσει την ιμπεριαλιστική αντιπαλότητα, όπως βλέπουμε σήμερα. Ο απεγνωσμένος ανταγωνισμός για τους ενεργειακούς πόρους, τα στρατηγικά και οικονομικά πλεονεκτήματα και κάθε είδους κατάκτηση που μπορεί να ανακουφίσει από την πίεση κάθε εθνική οικονομία είναι εκείνος που βρίσκεται πίσω από τους ολοένα και πιο βάρβαρους πολέμους της εποχής μας. Υπό τον καπιταλισμό δεν νοείται συνολική διαγραφή χρέους. Όλες οι καπιταλιστικές δυνάμεις θα επιθυμούσαν την υποτίμηση του κεφαλαίου αλλά όχι φυσικά του δικού τους. Ο δρόμος για έναν μελλοντικό γενικευμένο ιμπεριαλιστικό πόλεμο δεν είναι κλειστός.

Αλλά ούτε και ο πόλεμος αποτελεί εναλλακτική λύση. Η εργατική τάξη δεν έχει πατρίδα. Είμαστε, και ήμασταν ανέκαθεν, μια τάξη μεταναστών. Είμαστε η δύναμη εκείνη που μπορεί να καταπολεμήσει τη λιτότητα, τον εθνικισμό και την πορεία του καπιταλισμού προς τον παγκόσμιο πόλεμο. Κι αυτό όχι επειδή είμαστε κάτοχοι κάποιων μαγικών αρετών, αλλά επειδή είμαστε η μόνη τάξη που παράγει τον κοινωνικό πλούτο και διαθέτει την συλλογική δύναμη να αντιμετωπίσει τον καπιταλισμό σε διεθνή κλίμακα και να τον νικήσει. Ίσως να μην είναι

και τόσο φανερό, αλλά η ανθρωπότητα πλησιάζει προς ένα αποφασιστικό σταυροδρόμι. Ή θα ακολουθήσουμε τη λογική του καπιταλισμού προς την κατεύθυνση όλο και περισσότερων εχθροπραξιών και της οικολογικής καταστροφικής υπερεκμετάλλευσης του πλανήτη ή θα προχωρήσουμε προς την ανασύσταση της κοινωνίας εκ νέου, με βάση την κοινοκτημοσύνη των πόρων του πλανήτη. Αυτό το σύστημα το ονομάζουμε κομμουνισμό· ωστόσο δεν έχει τίποτα κοινό με τον κρατικό καπιταλισμό της πάλαι ποτέ ΕΣΣΔ. Πρόκειται για μια κοινωνία χωρίς κράτη, χωρίς σύνορα, χωρίς χρήμα και χωρίς πολέμους: μια κοινωνία που λειτουργεί με βάση την αρχή «από τον καθένα σύμφωνα με τις ικανότητές του στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του». Οπωσδήποτε δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί ως δια μαγείας. Θα πρέπει πρώτα αντιπαλέψουμε τη λιτότητα, αλλά αυτό αποτελεί μονάχα ένα πρώτο βήμα για να αντιπαλέψουμε οτιδήποτε μας επιφυλάσσει ο καπιταλισμός. Στην πορεία αυτής της μακράς διαδικασίας πρέπει να δημιουργήσουμε τα δικά μας αυτόνομα όργανα, όπως απεργιακές επιτροπές, συνελεύσεις έξω και ενάντια στα συνδικάτα, που θα επιτρέπουν τη μέγιστη συμμετοχή όλων των εργαζομένων και θα απαρτίζονται από ανακλητούς εκπροσώπους που θα λογοδοτούν άμεσα στη συνέλευση. Πάνω απ' όλα αποτελεί καθήκον της επαναστατικής πολιτικής μειονότητας να πλαισιώσει την εναλλακτική λύση με ένα πολιτικό πρόγραμμα, να εμπνεύσει και να συνενώσει την πλειονότητα των εργαζομένων και σε τελική ανάλυση να δημιουργήσει μια πολιτική οργάνωση ικανή να διαδώσει το εν λόγω πρόγραμμα και να οδηγήσει στην κατάληψη της εξουσίας. Αυτό το κόμμα δεν θα είναι μια «κυβέρνηση εν αναμονή». Δεν θα έχει έδρα σε κάποια χώρα. Θα είναι διεθνές και διεθνιστικό και θα ενεργεί ως συντονιστής όλων εκείνων που επιδιώκουν να δώσουν τέλος στην καπιταλιστική δυστυχία. Στόχος μας είναι να είμαστε μέρος αυτής της διαδικασίας. Ελάτε μαζί μας.

Διεθνιστική Κομμουνιστική Τάση (ICT) Ανακοίνωση για την Πρωτομαγιά 2015

Σημειώσεις

1 Σύμφωνα με το Διεθνές Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών του Λονδίνου (IISS), από το 1945 έως το 2000 έλαβαν χώρα 188 επεισόδια ένοπλης σύγκρουσης που κάλυψαν ολόκληρο τον κόσμο και ενέπλεξαν 90 χώρες με 22.456.000 θύματα. (Σ.τ.Μ.)

2 «Αγώνες Πείνας» (αγγλικά: *The Hunger Games*) είναι ο τίτλος αμερικανικής ταινίας επιστημονικής φαντασίας. Η ιστορία λαμβάνει χώρα σε έναν φανταστικό κόσμο απόλυτης δυστυχίας όπου πραγματοποιούνται οι «Αγώνες Πείνας», ένα τηλεοπτικό ετήσιο γεγονός στο οποίο οι συμμετέχοντες είναι αναγκασμένοι να αγωνιστούν μέχρι θανάτου έως ότου αναδειχθεί νικητής αυτός που τελικώς θα επιβιώσει. (Σ.τ.Μ.)

3 «Η αστική τάξη δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς να επαναστατικοποιεί διαρκώς τα εργαλεία της παραγωγής, συνεπώς τις σχέσεις παραγωγής, συνεπώς όλες τις κοινωνικές σχέσεις. Αντιθέτως, η αμετάβλητη διατήρηση του παλιού τρόπου παραγωγής ήταν ο πρώτος όρος ύπαρξης όλων των προηγούμενων βιομηχανικών τάξεων. Η διαρκής ανατροπή της παραγωγής, ο αδιάκοπος, συγκλονισμός όλων των κοινωνικών καταστάσεων, η αιώνια ανασφάλεια και κίνηση διακρίνει την αστική εποχή από όλες τις προηγούμενες». (Karl Marx-Friedrich Engels, *Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος*, παρατίθεται στο Karl Marx, «Κείμενα από τη δεκαετία του 1840-Μια ανθολογία», σ. 479, μτφ. Θανάσης Γκιούρας, εκδόσεις ΚΨΜ, Αθήνα, 2014). (Σ.τ.Μ.)

4 Συμβάσεις μηδενικού ωραρίου (zero hour contracts): Συμβάσεις εργασίας δίχως σταθερό ωράριο και εγγυημένο μισθό, βάσει των οποίων ο εργαζόμενος οφείλει να εργάζεται οπότε και όσο επιθυμεί ο εργοδότης και να αμειβεται αναλόγως. Πρόκειται για την πρόσφατη και ελαστικότερη μορφή απασχόλησης. Ήδη περισσότερο από ένα εκατομμύριο Βρετανοί εργάζονται υπό αυτό το καθεστώς. (Σ.τ.Μ.)

5 Ο Στεπάν Αντρίγιονβιτς Μπαντέρα (Степан Андрійович Бандера, 1909 – 1959) ήταν Ουκρανός αντικομμουνιστής, πολιτικός ηγέτης, ιδεολόγος και θεωρητικός του ουκρανικού εθνικισμού (Σ.τ.Μ.)

**Επισκεφτείτε
την ιστοσελίδα της
Διεθνιστικής
Κομμουνιστικής Τάσης
www.leftcom.org**

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ

Συνέχεια από τη σελίδα 1

οικοδομήσει παντού, να αποκτήσει παντού συνδέσεις [...] Στην θέση της παλιάς τοπικής και εθνικής αυτάρκειας και περιχαράκωσης έρχεται μια ολόπλευρη συναλλαγή, μια ολόπλευρη εξάρτηση των εθνών μεταξύ τους. Όπως δε στην υλική, έτσι και στην πνευματική παραγωγή. Τα πνευματικά προϊόντα των μεμονωμένων εθνών γίνονται κοινό κτήμα. Η εθνική μονομέρεια και μικρόνοια γίνεται όλο και περισσότερο αδύνατη, και από τις πολλές εθνικές και τοπικές λογοτεχνίες διαμορφώνεται μια διεθνής λογοτεχνία. Μέσα από τη γοργή βελτίωση όλων των παραγωγικών εργαλείων, μέσα από την απείρως διευκολυμένη επικοινωνία η αστική τάξη σύρει όλα τα έθνη, ακόμη και τα πιο βάρβαρα, στον πολιτισμό. Οι φθηνές τιμές των εμπορευμάτων της είναι το βαρύ πυροβολικό με το οποίο κατεδαφίζει όλα τα σινικά τείχη, με το οποίο εξαναγκάζει σε συνθηκολόγηση ακόμη και το πιο πεισματικό μίσος των βαρβάρων έναντι των ξένων. Αναγκάζει όλα τα έθνη να υιοθετήσουν τον τρόπο παραγωγής της αστικής τάξης αν δεν θέλουν να καταστραφούν· τα αναγκάζει να εισαγάγουν σ' αυτά τα ίδια τον λεγόμενο πολιτισμό, δηλαδή να γίνουν αστοί. Με μια λέξη, δημιουργεί έναν κόσμο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσίν της».³

Οι περιγραφές του Μαρξ και του Ένγκελς για την εποχή των μέσων του 19ου αιώνα, παρμένες κατά κυριολεξία, είναι ασφαλώς ψευδείς. Οι ανερχόμενες καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής, ως σχέσεις δεσπόμενες μέσα στον κοινωνικο-οικονομικό σχηματισμό, ήταν περιορισμένες κυρίως σε ορισμένες χώρες την ηπειρωτικής Ευρώπης και εν στον αμερικανικό βορρά, ενώ στο συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη κυριαρχούσαν οι προκαπιταλιστικές κοινωνίες. Ωστόσο, σήμερα οι περιγραφές αυτές είναι πέρα για πέρα αληθείς, ώστε να θεωρούνται μια αλήθεια κοινοτοπία. Η σύγχρονη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση είναι η πλήρης πραγματοποίηση των προβλέψεων του μαρξισμού.

Οπωσδήποτε ο Μαρξ και ο Ένγκελς δεν ήσαν προικισμένοι με υπερφυσικές ικανότητες. Η εκπληκτική διορατικότητά τους οφείλεται στο γεγονός ότι, διαθέτοντας μια υλιστική οπτική της ιστορίας και μια επιστημονική ανάλυση του καπιταλισμού, κατόρθωσαν να διακρίνουν φαινόμενα που εκδηλώνονταν από τον 19ο αιώνα ως κατεξοχήν γνωρίσματα που θα αποτελούσαν το αναπόφευκτο μέλλον του κόσμου. Αυτό που τόνισαν στην ανάλυσή τους είναι ότι ο καθοριστικός παράγοντας είναι η παγκόσμια αγορά, η οποία καθορίζει το κράτος-έθνος, και η επιστημονική αυτή διαπίστωση αποτέλεσε την υλιστική και ρεαλιστική βάση του διεθνισμού τους.

Η μαρξιστική ανάλυση κατέληξε στο συμπέρα-

σμα ότι οι δύο βασικές και αλληλένδετες μεταξύ τους αντιφάσεις που χαρακτηρίζουν τον καπιταλισμό είναι η αντίφαση ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής και στην ατομική μορφή της ιδιοποίησης του παραγόμενου υπερπροϊόντος και η αντίφαση ανάμεσα στην παγκόσμια αγορά και το εθνικό κράτος. Οι αντιφάσεις αυτές αποκαλύπτονται με έκδηλο τρόπο κατά την διάρκεια των αναπόφευκτων περιοδικών κρίσεων, που οφείλονται στον νόμο της πτωτικής τάσης του ποσοστού κέρδους, που είναι εγγενής στον καπιταλισμό και καταδεικνύουν τα όρια της κεφαλαιοκρατικής συσσώρευσης αφού:

«Το αληθινό εμπόδιο της καπιταλιστικής παραγωγής είναι το ίδιο το κεφάλαιο· είναι το ότι και το κεφάλαιο και η αυτοαξιοποίησή του φαίνεται σαν αφετηρία και τέρμα, σαν κίνητρο και σκοπός της παραγωγής· είναι το ότι η παραγωγή είναι μόνο παραγωγή για το κεφάλαιο, και όχι, αντίθετα, τα μέσα παραγωγής απλά μέσα για την ολοένα ευρύτερη διαμόρφωση της βιοτικής λειτουργίας για την κοινωνία των παραγωγών».⁴

Η κρίση είναι η αχίλλειος φτέρνα του καπιταλισμού, απέναντι στην οποία η αστική τάξη είναι ουσιαστικά ανίσχυρη. Δεν διαθέτει τελεσίδικες λύσεις, γιατί αυτή η ίδια είναι το πρόβλημα. Είναι μια τάξη διασπασμένη από ανταγωνιστικές διαμάχες και συγκρούσεις, στις οποίες για να αντεπεξέλθει δεν μπορεί παρά να στηρίζεται στα κράτη που κληρονόμησε από το παρελθόν, να διατηρεί τα «ιδιαίτερα εθνικά χαρακτηριστικά» και να υπερασπίζεται το «εθνικό συμφέρον». Το έθνος είναι ένα συγκεκριμένο ιστορικό μόρφωμα που εκπληρώνει μια ειδική κοινωνική αποστολή: τη συγκρότηση του εθνικού κράτους ως προσδιορισμένου χώρου οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας της αστικής τάξης. Το έθνος είναι η κοινότητα του κεφαλαίου, το εθνικό κράτος είναι το αστικό κράτος και η πατρίδα είναι η επικράτεια της αστικής τάξης.

Η παγκόσμια οικονομία αρθρώνεται σε μια διεθνή αλυσίδα καταμερισμού εργασίας και σε μια πυραμίδα κρατών, που αποτελεί μια ενιαία οργανική ενότητα. Το καθεστώς ανισότητας που υπάρχει μεταξύ των χωρών αντανακλά την αναπόφευκτη ανισομέρεια της παγκόσμιας οικονομίας. Μέσα σε αυτό το διεθνές πλέγμα εκδηλώνονται τριβές, ανταγωνισμοί και συγκρούσεις μεταξύ των χωρών για την αναδιανομή του παγκόσμιου υπερπροϊόντος προς όφελος των εκάστοτε εθνικών αστικών τάξεων, οι οποίες στην προσπάθειά τους να διεκδικήσουν το δικό τους μερίδιο επιστρατεύουν το εθνικιστικό ιδεολόγημα για να συγκροτήσουν το εσωτερικό τους μέτωπο προσαρτιζόμενες τις υποτελείς τάξεις.

Η αστική τάξη προσπαθεί να επιλύσει την κρίση πρωτίστως με την υποτίμηση της αξίας της εργατικής δύναμης και των κεφαλαίων που δεν μπο-

ρούν επιβιώσουν στον ανταγωνισμό. Μέσα στους κύκλους της μακράς ανάπτυξης του καπιταλισμού, που αποτελεί και το χρονικό μέτρο της παγκόσμιας εξάπλωσής του, ο τροχός των περιοδικών κρίσεων καταλήγει στην διεξαγωγή παγκοσμίων πολέμων για την αναδιανομή των αγορών, την μαζική καταστροφή πλεοναζόντων κεφαλαίων και ανθρώπων, ώστε να ξαναρχίσει ο νέος κύκλος συσσώρευσης του κεφαλαίου. Η εθνική ιδεολογία αποτελεί το πολιτικό σημείο-κλειδί για την γενική πολεμική κινητοποίηση των υποτελών τάξεων προς όφελος των αστικών συμφερόντων, που προβάλλονται ως εθνικό συμφέρον.

Η παγκοσμιοποίηση του κεφαλαίου υπερβαίνει τα εθνικά κράτη χωρίς να τα καταστρέφει, ακριβώς επειδή η πολιτική και κοινωνική ενοποίηση της ανθρωπότητας έρχεται σε αντίθεση με τα στενά και αντικρουόμενα συμφέροντα της αστικής τάξης. Αντιθέτως, το προλεταριάτο έχει το ίδιο και αυτό συμφέρον σε όλα τα έθνη. Εδώ βρίσκεται η υπεροχή και το μεγάλο του πλεονέκτημα έναντι της αστικής τάξης και γι' αυτό μπορεί να ανατρέψει τον συσχετισμό δυνάμεων με βάση μια επαναστατική στρατηγική. Η τελική έκκληση του «Κομμουνιστικού Μανιφέστο» («προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε»), δεν είναι μια συναισθηματική ή ηθικολογική παρότρυνση. Είναι ο περιστροφικός άξονας της επαναστατικής στρατηγικής που προκύπτει από την υλιστική αντίληψη της πολιτικής.

Η διάσπαση της αστικής τάξης γίνεται αγεφύρωτη μόνο σε ειδικές συνθήκες, κατά την διάρκεια της εκδήλωσης γιγαντιαίων ανισοροπιών, τις οποίες ο καπιταλισμός φροντίζει να δημιουργεί με κανονικότητα. Το προλεταριάτο μπορεί να αξιοποιήσει το πλεονέκτημα της αστικής διάσπασης, στις συνθήκες που αυτή ξεσπά, μονάχα όταν είναι σε θέση να παρουσιαστεί και να δράσει ενωμένο, εντασσόμενο σε έναν διεθνή επαναστατικό καταμερισμό εργασίας, χτυπώντας τον αντίπαλό του μέσα στην ίδια του την χώρα. Γι' αυτό η προλεταριακή επανάσταση είναι εθνική ως προς τη μορφή της και παγκόσμια ως προς το περιεχόμενό της. Προϋποθέτει τη διεθνή πάλη της εργατικής τάξης κάθε χώρας κατά της δικιάς της αστικής τάξης. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το απαύγασμα της διεθνιστικής στρατηγικής συνοψίζεται τελικά σε μία φράση: «Ο κύριος εχθρός βρίσκεται μέσα στην χώρα μας».

Σημειώσεις

1 Karl Marx-Friedrich Engels, *German Ideology*.

2 ό.π.

3 Karl Marx-Friedrich Engels, *Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος*, «Karl Marx: Κείμενα από τη δεκαετία του 1840», σ. 479-480, εκδόσεις ΚΨΜ, Αθήνα, 2014.

4 Karl Marx, *Capital*, τόμος 3.

Ο ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ

Το έθνος είναι κι αυτό δημιούργημα της Ιστορίας όπως η φυλή, το γένος, το άστυ. Εκπληρώνει μία ιστορική αναγκαιότητα και θα πρέπει να εξαφανιστεί αφού την εκπληρώσει.

Ο ταξικός φορέας αυτής της κοινωνικής Οργάνωσης είναι η αστική τάξη. Το εθνικό κράτος είναι το αστικό κράτος. Το ιστορικά προοδευτικό έργο του έθνους είναι αυτό το ίδιο το ιστορικά προοδευτικό έργο του καπιταλισμού: η δημιουργία με την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων των υλικών προϋποθέσεων για τον Σοσιαλισμό.

Αυτό το ιστορικά προοδευτικό έργο του καπιταλισμού τερματίζεται την εποχή του ιμπεριαλισμού, την εποχή των ιμπεριαλιστικών μεγαθηρίων, των μεταξύ τους ανταγωνισμών, των ιμπεριαλιστικών πολέμων.

Το έθνος έχει εκπληρώσει την ιστορική του αποστολή. Εθνικοαπελευθερωτικοί πόλεμοι και αστικοδημοκρατικές επαναστάσεις είναι στην εποχή μας έννοιες κενές ιστορικού περιεχομένου.

Στην ημερησία διάταξη της Ιστορίας μπαινεί τώρα η προλεταριακή Επανάσταση. Και η προλεταριακή Επανάσταση δεν δημιουργεί και δεν διατηρεί αλλά καταργεί τα έθνη και τα σύνορα και συνενώνει όλους τους λαούς της γης σε μία παγκόσμια κοινότητα.

Η υπεράσπιση του έθνους και η υπεράσπιση της πατρίδας δεν είναι στην εποχή μας τίποτε άλλο από την υπεράσπιση του ιμπεριαλισμού, του κοινωνικού συστήματος που δημιουργεί τους πολέμους, που δεν μπορεί να ζήσει δίχως πολέμους και που οδηγεί τη ανθρώπινη κοινωνία στο χάος και στη βαρβαρότητα. Αυτό ισχύει και για τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και για τα μικρά έθνη, που οι άρχουσες τάξεις τους είναι και δεν μπορεί παρά να είναι συνένοχοι και συνέταιροι των μεγάλων δυνάμεων.

«Ο Σοσιαλισμός είναι την ώρα τούτη η μόνη ελπίδα της ανθρωπότητας. Πάνω απ' τα τείχη του καπιταλιστικού κόσμου που γκρεμίζονται πια, λάμπουν με γράμματα φωτιάς τα λόγια του «Κομμουνιστικού Μανιφέστου»: Σοσιαλισμός ή τήπωση στη βαρβαρότητα». (Ρ. Λούξεμπουργκ, 1918).

Ο Σοσιαλισμός είναι κοινή υπόθεση των εργατών όλου του κόσμου και το οικόπεδο για την οικοδόμησή του είναι όλη η έκταση της γήινης σφαίρας. Κοινή για όλους τους εργάτες του κόσμου είναι η πάλη και για την ανατροπή του καπιτα-

λισμού και για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Σ' αυτή την κοινή πάλη υπάρχει ένας καταμερισμός καθορισμένος από τη γεωγραφία. Η πάλη γίνεται στο εσωτερικό της κάθε χώρας εναντίον της άρχουσας σ' αυτή τη χώρα τάξης. Αυτός ο τομέας της, στο διεθνές μέτωπο πάλης των εργατών για την ανατροπή του παγκόσμιου καπιταλισμού. Ο άμεσος εχθρός των εργατών σε κάθε χώρα είναι η δική τους άρχουσα τάξη.

Εάν δεν γίνει αρχή και συνείδηση στις εργαζόμενες μάζες της κάθε χώρας ότι αυτές αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα μιας παγκόσμιας τάξης ποτέ δεν θα μπορέσουν να μπουν στο δρόμο της κοινωνικής τους χειραφέτησης. Δεν είναι αισθηματικοί λόγοι που κάνουν την πάλη για τον σοσιαλισμό σε μία χώρα αναπόσπαστο μέρος της πάλης για την παγκόσμια σοσιαλιστική κοινωνία, αλλά είναι γιατί δεν γίνεται ο Σοσιαλισμός σε μια μόνη χώρα. Τον μόνο «σοσιαλισμό» με εθνικά χρώματα και εθνική ιδεολογία που μας έχει δώσει η Ιστορία είναι ο «σοσιαλισμός» του Χίτλερ και τον μόνο εθνικό «κομμουνισμό» ο «κομμουνισμός» του Στάλιν.

Η πάλη στο εσωτερικό της χώρας εναντίον της άρχουσας τάξης και η αλληλεγγύη με τις εργαζόμενες μάζες όλου του κόσμου, αυτές είναι οι δύο θεμελιώδεις αρχές του κινήματος των σύγχρονων λαϊκών μαζών για την οικονομική, πολιτική και κοινωνική τους απελευθέρωση. Αυτό ισχύει και στην «ειρήνη» και στον πόλεμο.

Αδελφοκτόνος πόλεμος είναι ο πόλεμος μεταξύ των λαών. Και ο μόνος δίκαιος πόλεμος είναι ο πόλεμος των λαών αδελφωμένων πάνω από τα έθνη και τα σύνορα εναντίον των εκμεταλλετών τους.

Το καθήκον των επαναστατών και στην «ειρήνη» και στον πόλεμο είναι να βοηθήσουν τις μάζες να πάρουν συνείδηση του σκοπού και των μέσων του κινήματός τους, να αποδεσμευτούν από την κηδεμονία της κομματικής και συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, να πάρουν οι ίδιες την υπόθεσή τους στα χέρια τους, να μην εμπιστεύονται άλλη «ηγεσία» έξω από τα δικά τους εκτελεστικά όργανα που τα εκλέγουν και τα ανακαλούν οι ίδιες οποτεδήποτε, να αποκτήσουν οι ίδιες το αίσημα της πολιτικής ευθύνης και προ παντός και πάνω απ' όλα να χειραφετηθούν πνευματικά από την εθνική και πατριωτική μυθολογία.

Απόσπασμα από το υλοκεφάλαιο *Ο Μαρξισμός και το έθνος* του Α. Στίνα στο βιβλίο του «Αναμνήσεις», Αθήνα, εκδόσεις Ύψιλον, 1985.

ΤΙΜΗ ΣΤΟΥΣ ΕΚΤΕΛΕΣΜΕΝΟΥΣ ΔΙΕΘΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ

Εφέτος συμπληρώνονται 71 χρόνια από την εκτέλεση των 200 πολιτικών κρατουμένων της Αριστεράς από τις γερμανικές αρχές Κατοχής στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής την Πρωτομαγιά του 1944.

Το γεγονός αυτό που σημάδεψε την τελευταία περίοδο της Κατοχής αναφέρεται συνήθως ως «εκτέλεση των 200 πατριωτών». Πράγματι, η συντριπτική πλειοψηφία των μαρτύρων ήταν μέλη και στελέχη του ΚΚΕ και του ΕΑΜ που πέθαναν φωνάζοντας «Ζήτω η Ελλάδα» και τραγουδώντας τον Εθνικό Ύμνο. Μεταξύ αυτών ξεχωρίζει για το υψηλό ηθικό του παράστημα ο Ναπολέων Σουκατζίδης, ο οποίος ως εκτελών χρέη διερμηνέα μπορούσε να εξαιρεθεί από τον κατάλογο των μελλοθανάτων, αλλά προτίμησε τον θάνατο για μην εκτελεσθεί στην θέση του κάποιος άλλος συναγωνιστής του.

Ωστόσο, μεταξύ των 200 μαρτύρων υπήρξαν και 11 διεθνιστές, τροτσκοιστές και αρχαιομαρξιστές, που δεν έπεσαν για την πατρίδα αλλά για την Παγκόσμια Σοσιαλιστική Επανάσταση τραγουδώντας την «Διεθνή». Τα ονόματά τους, όπως αναφέρονται στην σχετική βιβλιογραφία, είναι τα εξής:

Τροτσκοιστές: Γιώργος Κοβάνης, Γιώργος Κρόκος, Ηρακλής Μήτσης, Δημήτρης Πανταζής, Χρήστος Σούλας, Βασίλη Τζαματζάς.

Αρχαιομαρξιστές: Πέτρος Ανδρώνης, Δημήτρης Γιαννακούρας, Παπαδημητρόπουλος, Ανρύ Περαχιά, Χαζηχρήστος.

Αιώνια η μνήμη των επαναστατών διεθνιστών, που μαζί με εκατοντάδες συντρόφους τους κατά την διάρκεια του β' παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού πολέμου πέθαναν στις επάλξεις του αγώνα για την κομμουνιστική απελευθέρωση της ανθρωπότητας. Οι μάρτυρες του προλεταριακού διεθνισμού θα μείνουν αξέχαστοι στην μνήμη των σημερινών σκυταλοδρόμων του αγώνα για μια κοινωνία χωρίς τάξεις.

Για πολλά χρόνια μετά την πτώση της Δικτατορίας των Συνταγματαρχών στις ετήσιες επετειακές εκδηλώσεις που οργανώνει ο Δήμος Καισαριανής η σταλινική μισαλλοδοξία δεν επέτρεπε την δημόσια εκφώνηση των ονομάτων τους.

Οι περισσότεροι από τους 200 εκτελεσθέντες ήταν πολιτικοί κρατούμενοι της μεταξικής Δικτατορίας της 4ης Αυγούστου και κυρίως φυλακισμένοι του Στρατοπέδου Συγκεντρώσεως Ακροναυπλίας, που παραδόθηκαν στις δυνάμεις Κατοχής και τελικά τουφεκίστηκαν ως αντίποινα για μια ενέργεια του ΕΛΑΣ στην Λακωνία.

Κατά την διάρκεια της κατάρρευσης του Μετώπου και της προέλασης του γερμανικού στρατού στην πρωτεύουσα η ελληνική κυβέρνηση, καθώς έφευγε τον Απρίλιο του 1941 για την Κρήτη, άφησε τους πολιτικούς κρατούμενους του μεταξικού καθεστώτος στις φυλακές, ενώ θα μπορούσε να είχε διατάξει την άμεση απελευθέρωσή τους. Συγκεκριμένα, το Ναύπλιο ήταν ένας από τους λιμένες από τους οποίους αποχωρούσαν άρον-άρον οι άνδρες του βρετανικού εκστρατευτικού σώματος ο οποίος βομβαρδιζόταν καθημερινά από γερμανικά αεροπλάνα.

Όλα αυτά τα στοιχεία δημιουργούσαν ιδεώδεις

συνθήκες για την ομαδική απόδραση των κρατουμένων Ακροναυπλιωτών καθώς κατ' ουσίαν επιτήρηση δεν υπήρχε, αφού η φρουρά των φυλακών ήταν διαλυμένη και οι εναπομεινάντες χωροφύλακες δεν είχαν ούτε την δύναμη ούτε την διάθεση να αντιδράσουν.

Οι φυλακισμένοι αναρωτιόντουσαν εύλογα γιατί δεν λαμβάνεται μια απόφαση ομαδικής φυγής, αφού κινδύνευαν είτε να γίνουν πολλός από τους βομβαρδισμούς ή από ώρα σε ώρα να τους αναλάβουν οι Γερμανοί. Σε Γενική Συνέλευση των περίπου 600 κρατουμένων ο Παντελής Πουλιόπουλος εκ μέρους των τροτσκοιστών πρότεινε να αποδράσουν ομαδικά προτού να είναι αργά.

Η πρόταση όμως απορρίφθηκε από την ηγεσία των σταλινικών (Ιωαννίδης, Θέος, Μπαρτζιώτας κ.ά.) που χαρακτήρισαν την πρόταση ως προβοκάτσια, συστήνοντας στους φυλακισμένους υπομονή και αναφέροντας ότι ο Διοικητής του Στρατοπέδου τους έδωσε τον λόγο της τιμής του ως Έλληνας αξιωματικός ότι θα απελευθέρωνε τους κρατουμένους μόλις θα έφευγαν οι Βρετανοί από το Ναύπλιο.

Θα πρέπει εδώ να επισημάνουμε ότι την περίοδο εκείνη εξακολουθούσε ακόμη η προσέγγιση και οι σχέσεις φιλίας και συνεργασίας μεταξύ ναζιστικής Γερμανίας και σταλινικής Ρωσίας, η οποία είχε επισφραγισθεί με το Σύμφωνο Μολότωφ-Ρίμπεντροπ περί «αμοιβαίας φιλίας και συνεργασίας» και προέβλεπε τον διαμελισμό της Πολωνίας μεταξύ των δύο χωρών. Το σύμφωνο αυτό είχε τύχει της πλήρους αποδοχής του ΚΚΕ. Έτσι, πιθανότητα η σταλινική ηγεσία της Ακροναυπλίας έτρεφε αυταπάτες για τον ρόλο της ναζιστικής Γερμανίας και εν όψει της επερχόμενης κατοχής της Ελλάδας δεν ήταν διατεθειμένη να προβεί σε ενέργειες που θα χαλούσαν τις σχέσεις της Μόσχας.

Το αποτέλεσμα ήταν η τελική παράδοση των κρατουμένων στις αρχές Κατοχής, οι οποίες τους προώθησαν σε διάφορες φυλακές και να βρουν οι περισσότεροι από αυτούς τον θάνατο. Εξαιρεση αποτέλεσαν οι σταλινικοί ηγέτες της κολεκτίβας του Στρατοπέδου της Ακροναυπλίας (Ιωαννίδης, Μπαρτζιώτας, Κολιγιάννης, Παπαρρήγας, Γκρόζος, Τσίπας κ.ά.), οι οποίοι αργότερα είχαν τα μέσα για να δραπετευθούν αφήνοντας τους υπόλοιπους στην τύχη τους.

Σε αυτούς τους πολιτικούς κρατουμένους που γνώρισαν τον θάνατο ανήκουν και οι 106 εκτελεσθέντες στο Κούρνοβο τον Ιούνιο του 1943 (στους οποίους περιλαμβάνεται ο Πουλιόπουλος και πέντε διεθνιστές σύντροφοι του) και οι 200 της Καισαριανής.

Οι τελευταίοι εκτελέστηκαν ως αποτέλεσμα ενός κραυγαλέου στρατιωτικού τυχολογικού του ΕΛΑΣ. Συγκεκριμένα, στις 27 Απριλίου διμοιρία του 8ου Συντάγματος του ΕΛΑΣ στους Μολάους Λακωνίας επιτέθηκε κατά του διοικητή της 41ης Μεραρχίας Ορεινών, υποστράτηγου Φραντς Κρεχ, σκοτώνοντας τον ίδιο και τρία μέλη της συνοδείας του –ενέργεια δίχως καμία στρατιωτική σημασία για τον οποίον η αμερικανική αντικατασκοπεία σε συνεργασία με το ΕΑΜ υποστήριξε ότι εκτελέστηκε από την Γκεστάπο. Στις 30 Απριλίου η Γερμανική Στρατιωτική Διοίκηση ανακοινώνει τον τυφεκισμό 200 κομμουνιστών την Πρωτομαγιά και όλων των ανδρών που θα συναντήσουν τα γερμανικά

στρατεύματα έξω από τα χωριά επί της οδού Μολαίοι προς Σπάρτη («Καθημερινή», 30/4/1944).

Αυτή η ανούσια από μαχητικής απόψεως ενέργεια, που είχε ως σύνηθες αποτέλεσμα τα άγρια αντίποινα εναντίον αμάχων, εντάσσεται οργανικά στην δραστηριότητα της εθνικής αντίστασης για την οποία ο παλαίμαχος διεθνιστής Άγης Στίνας αναφέρει χαρακτηριστικά: «Όλη η πολιτική και η πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ εναντίον των αρχών κατοχής δεν είχε άλλο λογικό σκοπό απ' αυτόν: να εμποδίσει την οικειότητα, τη φιλική επαφή, την ανθρώπινη σχέση ανάμεσα στον πληθυσμό και στους ιταλούς και γερμανούς στρατιώτες. Να πνίξει στην γέννησή του κάθε τι που θα μπορούσε να αφυπνίσει την ανθρώπινη ή την ταξική συνείδηση των σφαζομένων μεταξύ τους για τα συμφέροντα των εκμεταλλευτών τους μαζών» (Α. Στίνας, ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ, σ. 48, εκδόσεις Διεθνής Βιβλιοθήκη, Αθήνα, 1984).

Παρ' ότι εμείς δεν ανήκουμε στον τροτσκοϊκό χώρο, είναι φανερό ότι η διεθνιστική παράδοση στην Ελλάδα βρίσκεται στο τροτσκοϊκό κίνημα εκείνης της φοβερής εποχής, κατά την διάρκεια του οποίου οι τροτσκοϊστές, παρά τις αδυναμίες τους, κράτησαν ψηλά την σημαία του προλεταριακού διεθνισμού κάτω από εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες, μέσα στις οποίες δοκιμάζεται η ακεραιότητα των οργανώσεων και οι ψυχές των αγωνιστών. Κατά την έναρξη του β' παγκόσμιου πολέμου οι τροτσκοϊστικές οργανώσεις στην Ελλάδα υπεράσπισαν τις αρχές του προλεταριακού διεθνισμού, απέρριψαν τον μύθο του «αντιφασιστικού» πολέμου και υποστήριξαν ότι ο πόλεμος είναι ιμπεριαλιστικός και διεξάγεται για την βίαιη αναδιανομή των αγορών μεταξύ των αντιμαχόμενων στρατιωτικών μπλοκ, προβάλλοντας ως διέξοδο από την αλληλοσφαγή των λαών για τα απανταχού συμφέροντα του κεφαλαίου την σοσιαλιστική επανάσταση.

Τις ίδιες θέσεις υποστήριξαν κατά την έναρξη του ελληνοϊταλικού πολέμου αποκρούοντας την γραμμή της «υπεράσπισης της πατρίδας», που υποστήριξε το σταλινικό ΚΚΕ (οι διεθνιστές της Ακροναυπλίας ήταν οι μόνοι που δεν έκαναν αίτηση να επιστρατευθούν στο Μέτωπο, όπως τα μέλη του ΚΚΕ). Την ίδια στάση κράτησαν επίσης καθ' όλο το διάστημα της Κατοχής, αρνούμενοι να υποστηρίξουν το ΕΑΜ, το οποίο κατήγγελλαν ως εθνικιστική οργάνωση ταξικής συνεργασίας και εγχώριο βραχίονα του συμμαχικού ιμπεριαλισμού. Μάλιστα, αυτή η διεθνιστική αντιαμική παράδοση είναι η παράδοση που ο ίδιος μεταπολεμικός εκφυλισμένος τροτσκοϊσμός κατά μέγα μέρος σήμερα απορρίπτει.

Έτσι, η ξεχωριστή απότιση φόρου τιμής στους εκτελεσμένους διεθνιστές της Καισαριανής δεν είναι καρπός ενός παραταξιακού σεκταρισμού, αλλά οφείλεται στο γεγονός ότι αυτοί οι αγωνιστές πέθαναν για εντελώς διαφορετικούς πολιτικούς λόγους από την μεγάλη πλειοψηφία των εκτελεσθέντων, την μνήμη των οποίων ασφαλώς σεβόμαστε απόλυτα ανεξαρτήτως των πατριωτικών τους αντιλήψεων. Ωστόσο, οι πρώτοι δεν έπεσαν για την πατρίδα αλλά για την ανθρωπότητα.

Αιώνια τιμή και δόξα στους μάρτυρες του προλεταριακού διεθνισμού!

Επισκεφτείτε την ιστοσελίδα μας <http://engymo.wordpress.com>